

Dokumentacja złożona do konkursu na kuratorski projekt wystawy w
Pawilonie Polskim na 57 Międzynarodowej Wystawie Sztuki w
Wenecji 2017.

Artysta: Oskar Dawicki

Tytuł: Lacrimosa

Kuratorzy: Robert Rumas, Julia Leopold

KONCEPCJA WYSTAWY W PAWILONIE POLSKIM

NA 57 MIĘDZYNARODOWEJ WYSTAWIE SZTUKI W WENECJI W 2017 ROKU

Tytuł indywidualnej wystawy Oskara Dawickiego *Lacrimosa* dla Pawilonu Polskiego w Wenecji odnosi się do fragmentu mszy żałobnej *Dies irae*. *Lacrimosa* to po łacinie powódź łez.

Multimedialne dzieło Dawickiego jest projektem *site specific*. Składają się nań dwie wcześniejsze prace artysty, które zostały rozwinięte przestrzennie: *Przelew* (2014) i film *Łzy szczęścia* (2014) z muzyką Pawła Mykietyna. Praca *Przelew* pierwotnie istniała w formie fotografii ciekącego kranu z wetkniętym banknotem dolarowym, *Łzy szczęścia* to film, przedstawiający odwróconą twarz płaczącego artysty, którego łzy ulatują do góry - z łez rozpacz zamieniając się w tytułowe łzy szczęścia. W instalacji *Lacrimosa* obie prace zostały ze sobą połączone w dosłownie nierozzerwalny sposób; tworzą wspólny obieg wody, czy też raczej łez.

Półmrok, podłoga zalana wodą z kapiącego kranu, muzyka Pawła Mykietyna, odgłosy kapiącej wody i wody, po której stąpa publiczność, niebieska poświata z projekcji filmowej i bliki światła odbijające się od poruszanej tafli wody. Dawicki wprowadza widza w zaskakująco odrealnioną przestrzeń i rozwija specyficzny, wizualno-dźwiękowy trans. To ambiwalentna refleksja nad gorzką i pełną niepokoju egzystencją. Autorefleksja, którą podejmuje artysta filtruje się przez fale śmiechu i morze gorzkich łez – to przejście w inny etap, z wszystkimi tego konsekwencjami emocjonalnymi. Artysta po raz kolejny próbuje oswajać rozpacz przeliczając tym razem jej cierpkie krople na twardą walutę. Autoironiczny gest, wzmocniony odbiciem twarzy autora w czarnym lustrze wody zamyka krąg, który nie ma początku ani końca, bowiem nie ulega prawom fizyki, czasu i rynku. To mroczna i romantyczna, ale uniwersalna refleksja o zagadkowym, niejednoznacznym napięciu metafizycznym, w której nie ma miejsca na rozbudowaną narrację, nie ma miejsca na słowa, ani żonglerkę obrazami.

Współczesnym i aktualnym kontekstem *Lacrimosy* jest problematyzacja obecności obrazów rozpacz w przestrzeni publicznej oraz nasz do nich stosunek. Tytuł wyświetlanego filmu podkreśla rozpoznaną wyżej podwójność – rozpacz nie wyklucza szczęścia. Granica między rozpaczą a szczęściem czy ciemnością a światłem jest płynna.

Pierwsza wersja *Lacrimosy* została zaprezentowana w 2015 roku w Galerii Labirynt w Lublinie.

SCENARIUSZ WYSTAWY W PAWILONIE POLSKIM

NA 57 MIĘDZYNARODOWEJ WYSTAWIE SZTUKI W WENECJI W 2017 ROKU

Lacrimosa zakłada całościową aranżację przestrzeni pawilonu. Jego wnętrze zostanie zamienione w płytki basen, wyłożony czarną folią, wokół którego znajdzie się niewysoki pomost. W środku basenu stanie masywna ściana, będąca z jednej strony ekranem dla projekcji filmowej *Łzy szczęścia* oraz tłem dla instalacji *Przelew* z drugiej strony. Cały pawilon zostanie wyciemniony i oświetlony tylko nieznacznie zimnym światłem. Widz może poruszać się po pomostach, może także wejść do basenu z wodą .

Szczegółowy opis instalacji

Projekt zakłada wybudowanie specjalnej architektury podporządkowanej istniejącym podziałom architektonicznym w Pawilonie. Po środku przedsionka, równolegle do drzwi zostanie postawiona ściana, dzięki której uzyskamy śluzę powstrzymującą dostęp światła dziennego. W przedsionku znajdzie się również ławka i udostępnione do użytku publiczności kalosze.

W głównej przestrzeni pawilonu, wokół wewnętrznych ścian, zostanie wybudowany pomost w o wys. 20 cm. W jego centrum umieszczona zostanie niecka basenowa z wodą. Niecka będzie wyłożona specjalną uszczelniającą czarną folią, tak aby po nalaniu wody uzyskać efekt czarnego lustra. W odległości dwóch trzecich od lewego skraju niecki zbudowana zostanie wyłaniająca się z wody ściana wysokości 5,6 m, stanowiąca prostopadłościenny obelisk. Z lewej strony ściany wyświetlany będzie film *Łzy szczęścia*. Na potrzeby aranżacji wystawy w Wenecji film zostanie na nowo nakręcony i sformatowany w kwadracie (1:1). Na rewersie projekcji zamontowana będzie praca *Przelew* składająca się z kranu z wetkniętym weń banknotem jednodolarowym, po którym spływają krople wody.

Dla celów projekcyjnych i efektowych sala zostanie wyciemniona, a ściany i łuki sufitowe pomalowane na kolor szary. W celu wydobywania z mroku pracy *Przelew* zostanie ona dodatkowo oświetlona rozmytym, punktowym, zimnym światłem. Podświetlenie pracy umożliwi otrzymanie dodatkowego efektu w postaci pulsujących kręgów wody na powierzchni wody spowodowanych opadającymi do niej kroplami.

Widz będzie mógł doświadczać instalacji poruszając się po podestach lub wchodząc do niecki basenowej. Wejście widza do wody spowoduje rozfalowanie jej powierzchni i rozwibrowanie płaszczyzny lustra wody, w której odbija się projekcja. Każdy krok oglądającego powoduje wytworzenie się kolejnych kręgów, nakładających się na siebie i wzajemnie znoszących. Przy tej okazji efekty świetlne spowodowane wibracją wody pojawią się w całym wnętrzu pawilonu, który zacznie pulsować, wydawać by się mogło, w rytm transowej muzyki Mykietyna.

Aranżacja szeroko pojętej przestrzeni mentalnej jak i fizycznej ma być środkiem w kolejnym przekroczeniu tradycyjnego formatu przestrzeni wystawy.

